

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867073616/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Kun da Jeg d. 4de Desbr var i G., syntes det, som en vis Sørgmod beskyggede hendes skønne Ansigt, og Jeg var stolt nok til at troe, min Afreyse, som skulde gaae for sig næste Dag, anledigede samme. — Da Jeg kom tilbage fra min Donkijotske Reyse, var Hun glad. — Selv er Jeg nu kommen saavidt — det være nu ved oftere Beskuelse, og mere Omgang, eller ved stændig Tænken —, at Jeg selv ved hendes Side kan tænke Mig lykkelig endog ved Armod, naar den ey blev alt for trykkende. —

Saaledes tænker Jeg nemlig i mine roligere Timer. — I mine roligste derimod synes det Mig splittergalt at forlove sig med en fattig Pige i min Alder og med mine Udsigter. — Jeg er i mit 22vende Aar. Jeg vil endog antage, Jeg er saa lykkelig at faae Embed i mit 26vende Aar, men da kan Jeg antage med Sikkerhed, at Embedet ey indbringer mere end 2 a 300 Rdr. — Intet er rimeligere end, at Jeg da giftede Mig, thi naar Man har været forlovet i 4 Aar og nægtet sig Sandseigheds Tilfredsstillelse, lod det sig allerede heraf forklare, at man ønskede at komme i Brudeseng, skjønt der end gaves mange fornuftigere Aarsager til Forbindelse. Hvad blev nu Følgen? I de fire a fem Aar, Jeg maatte sidde i et saadant Kald, vilde Jeg ventelig komme i en saadan Gjæld, at Næringsssorger bleve mit hele øvrige Livs Lod. —

Men naar Jeg er hos hende, O! da hænger mit Øye saa fast paa hende, da banker mit Hjerte af Frygt, Hun skal unddrage Mig sin Beskuelse, og naar Hun da stundum hæver sit skønne Øye, naar det huldt og kjærlighedsfuldt møder mit, og ligesom afæsker Mig en Erklæring over min gaadefulde Opførsel, da glemmer Jeg Udsigter og alt. Da kunde Jeg i Følelse af den mest berusende Fryd slutte hende i mine Arme og sige af mit Hjertes Fylde: Jeg elsker Dig, halde Pige! Vær min, og Jeg er lykkelig! —

Saaledes kjæmpe mit Hoved og mit Hjerte, og i Sandhed, det sidstes Udtalelser ere bedøvende, men dog troer Jeg det muligt at lade Fornuften seyre, dersom den ikke selv som Moralitetens Talsmand ved Stridens Ende gik over paa Hjertets Side, og da føler Jeg Mig tvungen til at lyde Hjertets Stemme, som var dens Bud en af Naturens evige og nødvendige Love. — Jeg har Grund til at troe, Jeg har gjort Indtryk paa hende, og min Bevidsthed siger Mig, at Jeg alt længe arbejdede derpaa uden Lyst at tænke Maalet for min Stræben. — Nu nytter det ey at anklage Mig selv for Ufornuft, thi fordi Jeg var daarlig nok til at smigre min Forfængelighed med en skøn Piges Yndest, saa-